

corpus rebellis : συλλογικότητα ενάντια στην Πατριαρχία

για την κουκούρα του βιασμού...

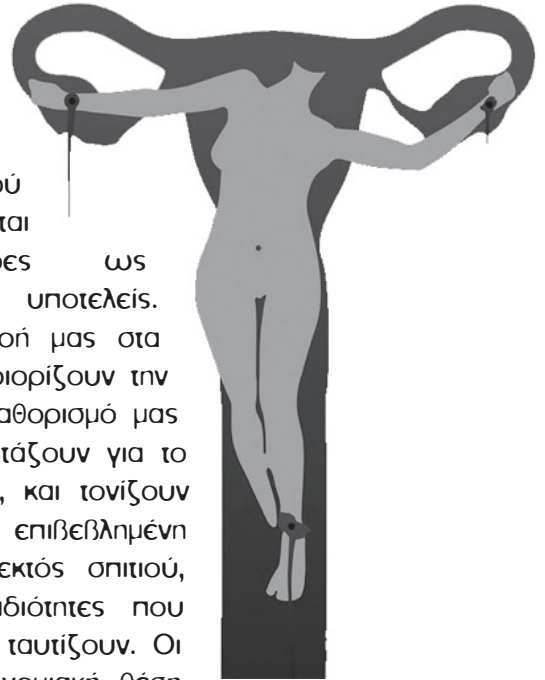

Ιωάννινα 2019

Όταν η κοινωνία βρωμάει πατριαρχία...

Η εκμάθηση της αρρενωπής και βίαιης συμπεριφοράς εντοπίζεται σε διάφορα πεδία της κοινωνικής μας ζωής. Εντοπίζεται στα σχολεία, στα καφενεία, στα γήπεδα, στα μπουρδέλα, στη δουλειά, στα σπίτια μας. Είναι ενσωματωμένη σε κάθε πτυχή της ζωής μας και εμφανίζεται διαφοροποιημένη και πολλές φορές καλυμμένη. Στηρίζεται όμως σε κάτι σταθερό και αμετάβλητο: την ανδρική φιγούρα. Η κουλτούρα του βιασμού καλλιεργείται, διαμορφώνεται και αναπαράγεται μέσα στον δημόσιο χώρο και ορίζει τους άνδρες ως κυρίαρχους, ενώ εμάς τις γυναίκες ως υποτελείς. Επιβάλλει τη συμφωνία μας και την υπακοή μας στα κοινωνικά αποδεκτά πρότυπα, τα οποία περιορίζουν την υπόστασή μας και δημιουργούν τον ετεροκαθορισμό μας από τους άνδρες. Πρότυπα που μας προστάζουν για το πως να είμαστε και να συμπεριφερόμαστε, και τονίζουν την ανάγκη να μη ξεφεύγουμε από την επιβεβλημένη νόρμα. Μπότερες, εργαζόμενες εντός και εκτός σπιτιού, σεξουαλικά αντικείμενα. Αυτές είναι οι ιδιότητες που μας αναγνωρίζονται και με τις οποίες μας ταυτίζουν. Οι άνδρες πάλι, οι οποίοι διατηρούν μια προνομιακή θέση εντός της πατριαρχικής κοινωνίας την εκμεταλλεύονται και επιβάλλονται εξουσιαστικά πάνω μας, μέσω μιας συστηματοποιημένης επιθετικότητας. Βιασμοί, δολοφονίες, ψυχολογική και σωματική βία, όλα αυτά αποτελούν πράξεις ελέγχου και επιβολής.

Στο δημόσιο χώρο, η ύπαρξή μας τίθεται συνεχώς εν αμφιβόλω, ενώ ο φόβος και το άγχος επιδρούν στην κοινωνικοποίηση μας. Κάθε ώρα και στιγμή πρέπει να είμαστε προετοιμασμένες. Προετοιμασμένες να αντιμετωπίσουμε όλη την αρρενωπή και μάτσο συμπεριφορά, τα σφυρίγματα στο δρόμο, τα κεράσματα στο μπαρ, το αφεντικό που μας την πέφτει, τον τύπο που μας ακολουθεί μέχρι το σπίτι. Οι βιασμοί αποτελούν πλέον μια καθημερινή συνθήκη που εμφανίζεται σε κάθε πτυχή της ζωής μας, ως μέσο ισχύος και ανδρισμού. Αν και η αύξηση των καταγγελιών για βιασμούς, βέβαια τα τελευταία χρόνια είναι εμφανής, παρατηρούμε μια επιλεκτική προβολή από τα μμε, με όρους θεάματος.

Τι σημαίνει αυτό;

Όταν ο βιασμός περιέχει στοιχεία αξιοποιήσιμα που μπορούν εύκολα να δημιουργήσουν μια δραματοποιημένη κατάσταση, τότε τα μμε εκθέτουν όλο το χρονικό ενός βιασμού. Προσπαθούν να ανιχνεύσουν στοιχεία για την σεξουαλική ζωή της γυναίκας δημιουργώντας μια αμφισβήτηση ως προς την ηθική της και να δημιουργήσουν το προφίλ του βιαστή χαρακτηρίζοντάς τον ως ανώμαλο, τέρας, ψυχικά διαταραγμένο. Ο διαχωρισμός του θύτη από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, στοχεύει στο να μη διασαλευτούν αρχικά οι κανονικότητες, αλλά και να βρεθούν όλα εκείνα τα ιντριγκαδόρικα στοιχεία που θα έχουν και κάποιο ενδιαφέρον τέλος πάντων.

Όμως, η αντίδραση της ελληνικής κοινωνίας στους βιασμούς είναι έντονη και επιθετική, όταν αυτοί διαπράττονται από μετανάστες, θρησκευτικά ή φυλετικά άλλους. Τότε παρατηρείται πιο έντονα μια ισχυρή εθνική συνοχή για την προστασία του κοινωνικού σώματος από τους μετανάστες, που «μολύνουν την αυθεντική ελληνική μας ταυτότητα». Τότε είναι πάλι που οργανώνονται πογκρόμ (Πάρος, Αύγουστος 2012) και βγαίνουν στην επιφάνεια τα ρατσιστικά κίνητρα. Βέβαια, η ελληνική κοινωνία δεν περιμένει αυτό για να εκφράσει το ρατσιστικό της λόγο. Το κάνει εξάλλου καθημερινά! Οι μετανάστες εμφανίζονται ως παραβάτες της ηθικά ορισμένης κοινωνίας, ως όντα απροσάρμοστα και προβληματικά, ενώ η κοινωνία ως προστάτιδα των κανόνων συμπεριφοράς. Οι βιασμοί παρουσιάζονται ως μεμονωμένοι και τυχαίοι, μέσα σε μια κατά τ' άλλα πολιτισμένη κοινωνική πραγματικότητα, ως δευτερεύουσες αφηγήσεις που περιορίζονται στην λεπτομερειακή καταγραφή τους. Εντέχνως αναδεικνύονται ως μεμονωμένοι και τυχαίοι και όχι ως κοινωνικό πρόβλημα, με στόχο τη διατήρηση της πατριαρχικής κανονικότητας και κατά συνέπεια την άρνηση να ιδωθεί ως μια πράξη καθημερινή, ως μια πράξη συστηματική που εμφανίζεται σε διάφορα πεδία της ζωής μας.

Ωστόσο, ο δημόσιος χώρος δεν μονοπωλεί τον χαρακτηρισμό του ως πεδίου υψηλού κινδύνου. Υπάρχει και ένας άλλος κύκλος, ο οποίος εμφανίζεται ως ιεροποιημένο σύμβολο που δημιουργεί κανόνες και καλλιεργεί αξίες. Ο κύκλος αυτός δεν είναι άλλος από το οικογενειακό περιβάλλον, εκεί όπου κανονικοποιούνται και φυσικοποιούνται οι σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Η βία που ασκείται εντός του οικιακού χώρου δεν εμφανίζεται ως έμφυλη, αλλά ως "ενδο-οικογενειακή βία", χαρακτηρισμός που εύκολα αποκρύπτει τη διάσταση

της. Εντός του οικιακού χώρου όλα επιτρέπονται και δικαιολογούνται, καθώς ο οικογενειακός χώρος. Παρ' όλα αυτά, αναγνωρίζουμε πως είναι εντός της οικογενειακής δομής που δημιουργούνται τα παραπάνω επιβιβαιώνονται από το γεγονός πως στην Ελλάδα, μόλις το 2006 αναγνωρίστηκε ως προσβολή της "γενετήσιας ελευθερίας". Εύκολα λοιπόν αντιλαμβανόμαστε πως η άρνηση πως μπορεί ο άντρας να βιάσει τη γυναίκα και τα παιδιά του, εφόσον είναι στα πλαίσια της οικογένειας, πως η γυναίκα και τα παιδιά πρέπει να είναι εκεί διαθέσιμα και υποταγμένα στον άνδρα, ο ιδιωτικοποιημένο οικογενειακό χώρο αρκεί να θυμηθούμε την Ειρήνη στην Πετρούπολη (Αδελφότητα) τους πατεράδες τους, καθώς αρνήθηκαν να συμμορφωθούν με όσα τους επέβαλλαν. Η οικογένεια, καθώς πάντα συμβαίνει οι συγγενείς, οι φίλοι και οι γείτονες να μην γνωρίζουν κάτι. Η αποκάλυψη, καθώς ο άντρας φαινόταν σωστός οικογενειάρχης, αποδίδοντας τις ευθύνες στη γυναίκα.

Η καταγγελία ενός βιασμού από την άλλη, μας βρίσκει απροετοίμαστους. Είναι διαρκής, εφόσον από μικρές μας έμαθαν πως εφόσον η λογική της ενοχοποίησης δημιουργεί δισταγμούς και πολλή αβεβαιότητα, θάρρος και το καταγγείλουμε θα βρεθούμε και πάλι αντιμέτωποι με το σύστημα. Πιο πριν όμως θα ακούσουμε και τους μπάτσους. **Τ**ο πρώτο εμπόδιο όμως το ξεπερνάμε και πάμε στο επόμενο. Στηρίζονται σε μια ενοχοποιητική λογική προς τις γυναίκες. Αργά έζω, μήπως είχε πει, ή μήπως διατηρούσε κάποια απόρρητα και επώδυνη αυτή διαδικασία μας δημιουργεί μια διστακτικότητα. Πως θα ακούσουμε ένα σωρό ερωτήσεις που θα έχουν προεπιλεγμένη εφόσον το δικαιοσύνη έχει διαμορφώσει. Εμφανίζονται ως παραβάτισσες των κανόνων συμπεριφοράς. Ήπιουμε σε πάρτυ φίλων μας, η επιστροφή στο σπίτι αργά τα βράδια ευθύνονται για το βιασμό μας.

Πέρα όμως από την δίκη που εγγράφεται στη μνήμη μας, η διαδικασία περισότερες φορές πρέπει να διαχειριστούμε και την απόφαση. Ήταν το 2017 που έγινε το δικαστήριο για τον ομαδικό βιασμό μιας γυναίκας. Το αποτέλεσμα αυτής; Επώδυνη η διαδικασία για την φοιτήτρια, η οποία διατυπώθηκε από το δικαστήριο, αθωωτική η απόφαση για τους βιαστές. Η κοινωνία η οποία αρνούνταν να δεχθεί πως ευθύνονται οι ξανθιές της κοινωνίας τους.

Και οι νόμοι; Και αυτοί βρίσκονται απέναντί μας. Η γενετήσια ελευθερία, με την οποία οι ορολογίες -σεξουαλική παρενόχληση, ασέλγεια- λειτουργούν ως εργαλεία κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων, αγνοώντας το βίωμα μας. Αποβίασμός πρέπει να ενέχει αποδεικτικά στοιχεία όπως μύλωνες, δακτυλικά αποτυπώματα. Είναι ταυτόχρονη, ο βιασμός είναι ζήτημα πολιτικό, ζήτημα που επηρεάζει

ός θεσμός έχει πλασαριστεί ως φορέας αγάπης και φροντίδας, ως σκοπός της ανθρωπίνης ουργούνται διαχωρισμοί, που εμπεδώνονται σχέσεις εξουσίας, υποταγής και επιβολής. Όλα ωρίστηκε ο βιασμός εντός γάμου, με τον αφηρημένο νόμο 3500/2006 και την διατύπωση μόνη αναγνώριση μας ταυτίζεται με την μήτρα ή την αναπαραγωγική μας δυνατότητα. Η ληλασία των οικογενειακών δεσμών, είναι το χαρακτηριστικό παράδειγμα που αποκαλύπτει χωρίς να αναγνωρίζεται η δική τους βούληση. Για να καταλάβουμε λίγο τι συμβαίνει στον (Αύγουστος 2016) και την Αγγελική στην Κέρκυρα (Ιανουάριος 2019) που δολοφονήθηκαν από τη μητέρα που επικρατεί στις περιπτώσεις της έμφυλης βίας εντός οικογένειας, είναι εντυπωσιακή η κατάσταση και αν γνωρίζουν και μιλήσουν θα αναφερθούν στην έκπληξη που τους προκάλεσε η μητέρα – μητέρα.

αντιμέτωπες με ένα σορό δυσκολίες. Η αυτοενοχοποίηση που είμαστε ευθυνόμαστε για την υποτίμηση των ζώων μας. Η κάποιες φορές επιλέγουμε τη σιωπή. Όταν όμως βρούμε το κουράγιο να αντιμετωπίσουμε με το κοινωνικό σύνολο και το ελληνικό δικαιοσύνη να μας αποτρέπουν από το να μιλήσουμε. Η κατάσταση που προκύπτει. Στο δικαστήριο οι ερωτήσεις που διατυπώνονται είναι πολλές. Θα αναρωτηθούν τι φορούσε η γυναίκα, τι έκανε τόσο πολύ, ποια σχέση μαζί του άρα δεν νοείται βιασμός. Η ψυχοφθόρα κατάσταση, καθώς στις αίθουσες των δικαστηρίων ξέρουμε να μην μιλάμε ως στόχο την ηθική μας. Η αμφισβήτησή μας θεωρείται ότι είναι με αυτόν τον τρόπο τους νόμους, ώστε οι γυναίκες να μην μιλήσουν. Η προκλητικότητά μας, η κοντή φούστα, το αλκοόλ που πίνουμε το βράδυ, όλα αυτά σύμφωνα με την κοινωνική συνείδηση

Η δικαστική διαδικασία ως μια ενοχοποιητική και εξευτελιστική διαδικασία της θύσης του βιαστή μας.

Η δικαστική διαδικασία της φοιτήτριας στην Ξάνθη η οποία κατήγγειλε το βιασμό της. Και το δικαστήριο που κλήθηκε να απαντήσει σε όλη την μισογυνιστική ρητορεία που ακολούθησε δύο βιαστές. Στην όλη διαδικασία συμμετείχε ενεργά και η τοπική κοινωνία ως βιαστές, αλλά η τοπικά ξένα που εισέβαλε στην μικρή και ήσυχη

στην δικαστική μας, βρίσκονται εκεί όπου η γυναικεία ταυτότητα ταυτίζεται με την αναπαραγωγική δυνατότητα της αναπαραγωγής. Αναγνωρίζουμε πως οι νομοθεσίες που υπάρχουν με τον χαρακτήρα της διαμεσολάβησης και της εξομάλυνσης των διαδικασιών αναγνωρίζουμε επίσης πως όσο και αν διατείνονται κάποιοι πως ο βιασμός είναι ατομική πράξη και πως ομαδικός βιασμός υπάρχει μόνο όταν η διεπίδωση γίνεται σε ένα συνεχές της κουλτούρας του βιασμού.

Αντίθετα λοιπόν με τους νόμους τους, η αυτοάμυνά μας είναι αναπόφευκτη και αρνούμαστε την καταδίκη της. Την αναγνωρίζουμε ως μια διαφορετική μορφή δικαιοσύνης καθώς η υπάρχουσα δεν μας χωράει. Η περίπτωση της **Τ.** από την Κόρινθο που σκότωσε τον επίδοξο βιαστή, που επιτέθηκε σε αυτή και τη φίλη της και καταδικάστηκε από το ελληνικό δικαστήριο (15 χρόνια)- καθώς θεωρήθηκε πως βρισκόταν σε ήρεμη ψυχική κατάσταση και πως δεν προηγήθηκε απόπειρα βιασμού, εφόσον δεν μπορούσε να αποδεχθεί κάτι με την ύπαρξη στοιχείων-αποδεικνύει την ποινικοποίηση της αυτοάμυνας ως μέσο προστασίας μας. Ειρωνεία βέβαια αποτελεί, πως μία από τις πιο συνήθεις ερωτήσεις που δέχεται η αμυνόμενη μέσα στις δικαστικές αίθουσες, είναι ο λόγος για τον οποίο δεν αμύνθηκε στο βιαστή της. Γίνεται σαφές λοιπόν, πως η νομοτεχνική πραγματικότητα περιορίζει την έννοια του βιασμού και την ορίζει μέσα σε ένα πλαίσιο με συγκεκριμένα όρια.

Όπως είπαμε ο βιασμός σχολιάζεται έντονα ή αποσιωπάται ανάλογα με τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συνέβη. Αν περιέχει γκροτέσκο στοιχεία που δημιουργούν μια εξωπραγματική αφήγηση, μια αφήγηση που δεν συμβαδίζει

με την κανονιστική κοινωνική συνθήκη τότε εμβρόντητη η κοινωνία δείχνει το σοκ και τον αποτροπιασμό της. Τα λεγόμενα ως «εγκλήματα πάθους» δείχνουν να προσελκύουν το τηλεοπτικό κοινό, όπως φάνηκε εξάλλου και από την πρόσφατη δολοφονία της 23χρονης στη Μυτιλήνη, από τον εν διστάσει σύζυγο. Προσπάθειες να ανιχνευθούν όλες οι πτυχές της ζωής τους, να καταγραφούν και να συζητηθούν, σε ένα πλαίσιο όμως που δικαιολογεί τον θύτη, καθώς τυφλωμένος από την έρωτα και την ματαιώση προέβη στο "μοιραίο". Εμείς δεν θεωρούμε ούτε ότι είναι εγκλήματα πάθους ούτε ότι συμβαίνουν στη σφαίρα της τυχαιότητας. Είναι πράξεις επιβολής και ανάδειξης της ανδρικής τους κυριαρχίας. Ο βιασμός που αναδεικνύεται όμως, ως άξιος συζήτησης και λειτουργεί με όρους εθνικής συνοχής είναι αυτός που διαπράττεται από μετανάστες, θρησκευτικά ή φυλετικά άλλους. Τότε η ελληνική κοινωνία θα δείξει όλη την σκατοψυχιά της και θα συσπειρωθεί, ώστε να προστατεύσει το εθνικό κοινωνικό σώμα. Οι ρατσιστικοί λόγοι θα αναπαραγάγουν εκείνη τη θέση που θέλει τους μετανάστες συνολικά ως βιαστές, ως ανίκανους να προσαρμοστούν στον ελληνικό ηθικό κανονισμό.

Στον κύκλο των συζητήσεων γύρω από τους βιασμούς εντάσσεται και το προφίλ τους. Οι βιασμοί συνήθως λέγεται πως διαπράττονται από κάτι τύπους "ανώμαλους", "ψυχικά διαταραγμένους", κάτι τέρατα που εμφανίστηκαν από άλλη κοινωνική διάσταση και πετάγονται από κάτι σκοτεινά δρομάκια, κάτι τύπους που δεν μπορούσαν να κρατήσουν τις αντρικές ορμές τους.

Ποιοι είναι όμως αυτοί που βιάζουν στην πραγματικότητα;

Παρατηρούμε μια προσπάθεια ιατρικοποίησης και παθολογικοποίησης των βιαστών. Μια προσπάθεια που θέλει να απομακρύνει τη συζήτηση για τους βιασμούς ως κοινωνικά προβλήματα και να τους θέσει εκτός καθημερινής κοινωνικής πραγματικότητας. Να τους εντάξει σαν τυχαία γεγονότα σε έναν αδιατάραχτο κύκλο καθημερινής ευταξίας. Αποφεύγουν να αναγνωρίσουν τους βιαστές ως καθημερινούς άντρες, ως συζύγους, ως άντρες που ζουν και υπάρχουν εντός της ελληνικής κοινωνίας.

Ποιος ο σκοπός του; Εύκολο! Να δημιουργήσουν έναν βιαστή που παρεκκλίνει από τα υπόλοιπα κοινωνικά υποκείμενα, που αποτελεί εξαίρεση μέσα στον εθνικό κανόνα.

Η τάση να αποδίδονται τέτοιοι χαρακτηρισμοί στον βιαστή, έχει ως στόχο τη λείανση της συνθήκης αυτής με ισομοιρασμό των ευθυνών, όσο και την απάλειψη του βιασμού από τη σφαίρα της κοινωνικής ευθύνης. Οι βιασμοί παράγονται και αναπαράγονται εντός της πατριαρχικής κοινωνίας και ξέρουμε πολύ καλά ποιοι βιάζουν. Δεν είναι ούτε ανώμαλοι ούτε τρελοί, είναι καθημερινοί άντρες που επιβάλλουν όλες αυτές τις κυριαρχικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές πάνω μας και φτάνουν μέχρι τους βιασμούς και τις γυναικοκτονίες.

Ο δημόσιος λόγος, παράγει μια συζήτηση που στρέφεται εναντίον μας και μας κατηγορεί για δήθεν παρέκκλιση από την έμφυλη κανονικότητα. Μια γυναίκα με κοντή φούστα προκαλεί, μια γυναίκα μεθυσμένη είναι επιρρεπής, μια σεξεργάτρια δεν μπορεί να βιαστεί, γιατί εξάλλου αυτή είναι η δουλειά της. Εμείς όμως ξέρουμε πολύ καλά πως για τους βιασμούς που εγγράφονται στη μνήμη μας και έχουν συνέπειες στη καθημερινότητά μας δεν ευθυνόμαστε εμείς, αλλά η καπιταλιστική και πατριαρχική κοινωνία που κατασκευάζει τους έμφυλους και ταξικούς διαχωρισμούς. Στην στοχοποίηση και ενοχοποίηση των γυναικών συμμετέχουν όλοι: μμε, τοπική και εθνική κοινωνία, ο περιπετράς της γειτονιάς, ο τύπος στο καφενείο, ο γείτονας μας. Αλλά αυτοί δεν έχουν τόση αυθεντία όσο αυτό που ονομάζουμε επιστήμη. Ο επιστημονικός λόγος, ο οποίος δομείται για να εξηγήσει "αντικειμενικά" και με "εγκυρότητα" πολλά ζητήματα, εκφέρει λόγο για εμάς και τους βιασμούς. Εντάσσει τα βιώματά μας, μέσα σε ένα ιατρικοποιημένο περιβάλλον και αφαιρεί καθετί κοινωνικό. Μας είναι σαφές πως η επιστήμη ούτε διαμορφώνεται σε ένα πεδίο ουδέτερο ούτε είναι απαλλαγμένη από τις κυριαρχικές νόρμες. Στηρίζεται και στηρίζει τον κυρίαρχο λόγο, υπηρετώντας το εκάστοτε εξουσιαστικό σύστημα. Αρκεί η τελευταία επιστημονική εξήγηση του Θάνου Ασκητή που μας είπε ότι ο σίριαλ κίλλερ σκότωνε τις Φιλιππίνεζες επειδή είναι εν γένει υποτακτικές. Και εμείς, αν σκοτώναμε τον κ. Ασκητή θα ήμασταν εν γένει αντισεξίστριες. «Δεν φταιμε εμείς, αλλά το DNA μας»

Μέσα σε όλη αυτή την καθημερινή πατριαρχική συνθήκη που βρισκόμαστε και με όλο τον θυμό που μας κυριεύει επιλέγουμε τον θυμό αυτόν να τον αξιοποιήσουμε και να τον μετατρέψουμε σε μια συλλογική, δημιουργική δύναμη. Μια δύναμη που θα αποτελείται από συσπειρώσεις υποκειμένων -όσων βιώνουν κοινή καταπίεση λόγω φύλου, φυλής και τάξης- με έναν κοινό στόχο: την κατάρρευση της πατριαρχικής κανονικότητας. Ξέρουμε πως θέλουμε να καταστρέψουμε αυτή την πραγματικότητα που μας καταπιέζει, μας ορίζει και μας περιορίζει, μας περιθωριοποιεί, μας δολοφονεί και μας βιάζει. Ξέρουμε επίσης πως όλες αυτές οι συμπεριφορές, έχουν δρώντα υποκείμενα και δεν προέρχονται από κάτι εξωγενές και άγνωστο. Εναντία σε όλα τα παραπάνω γνωρίζουμε καλά πως μόνο αν συσπειρωθούμε όλες οι γυναίκες* της τάξης μας απέναντι στην πατριαρχία, με όρους οριζόντιους, αντι-ιεραρχικούς, χωρίς αρχηγούς που θα ακολουθούμε, θα μπορέσουμε να την αντιμετωπίσουμε και να την καταστρέψουμε.

ΚΑΠΟΙΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΒΙΑΣΜΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΩΗΚΑΝ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Κυριακή 31 Μαρτίου Ρόδος

32χρονη κατήγγειλε πως τρεις άνδρες την εκβίασαν και την βίασαν. Οι τρεις άνδρες βιντεοσκόπησαν την 32χρονη όταν έκαναν σεξ μαζί της, στην συνέχεια την εκβίασαν με αυτό και την βίασαν. Μάλιστα κατέγραφαν τους βιασμούς ενώ ανάρτησαν και δύο από αυτά τα βίντεο στο διαδίκτυο.

Απρίλιος 2019, Λάρισα

Ομαδικός βιασμός 13χρονης από συμμαθητές της.

Παρασκευή 12 Απριλίου

Συλλαμβάνεται 59χρονος για συστηματικό βιασμό του ανήλικου ανιψιού του.

Μάιος 2019, Ηλεία

16χρονη βιαζόταν επί 3 χρόνια από τον θείο και τον αδερφό της.

Δευτέρα 20 Μαΐου, Εύβοια

Συνελήφθη 50χρονος για βιασμό ανήλικης συγγενούς του.

Πέμπτη 23 Μαΐου, Μοσχάτο

14χρονη αυτοκτόνησε μετά τη καταγγελία των γονιών της για συστηματική σεξουαλική κακοποίηση της από 43χρονο.

Πέμπτη 23 Μαΐου, Μυτιλήνη

Δολοφονία 24χρονης από τον πρώην σύζυγο της επειδή αρνήθηκε την επανασύνδεση τους.

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΚΟΜΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΈΧΟΥΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙ